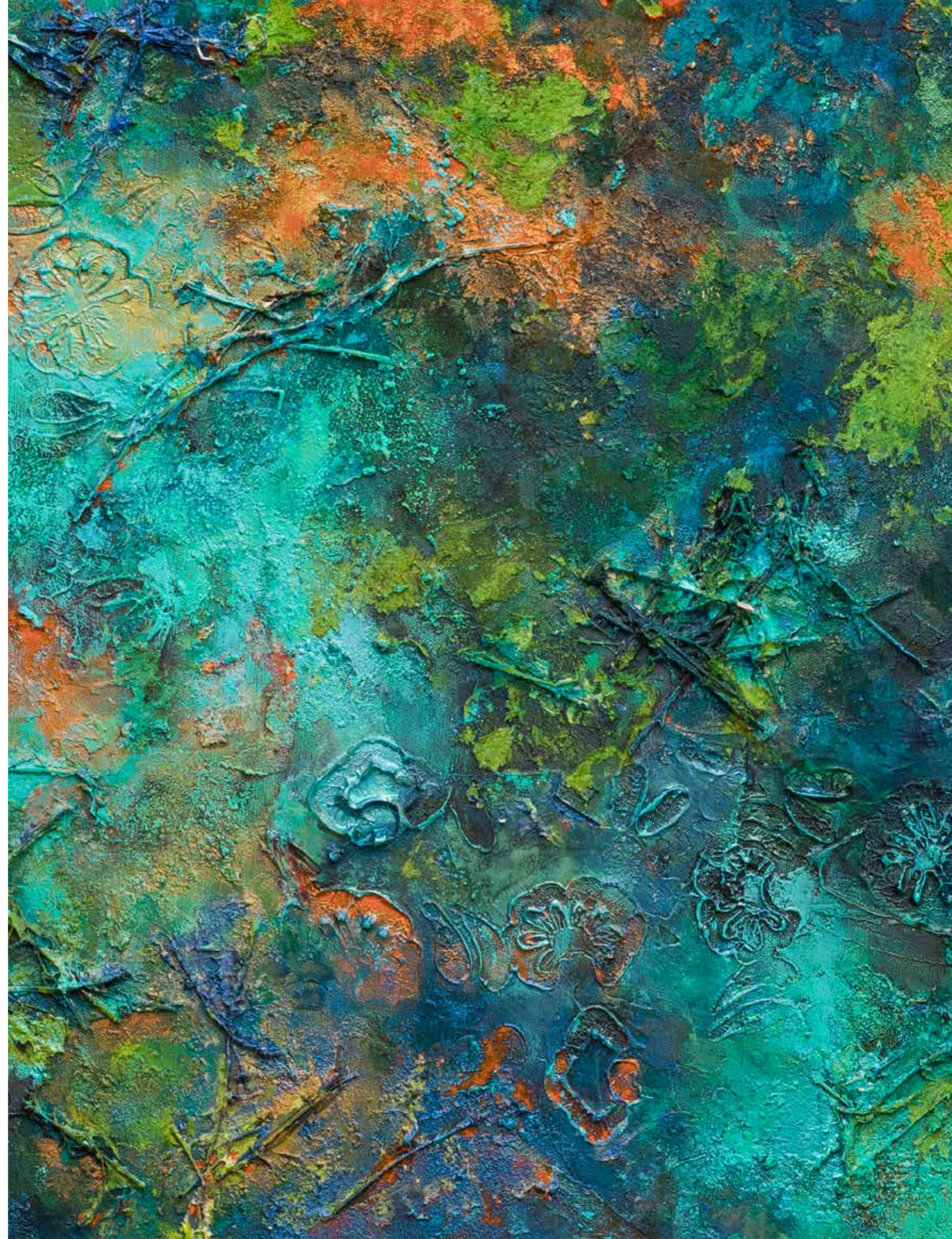

נעמי לינצן: עולה בתוהו

נעמי לינזן: עולה בתוהו

אוצרת: גלית סמל

כאוס מאוזן

גלית סמל

השונים באמצעות כיסוי בחומרי צבע ובמשחות, עד שהאובייקטים והחומרים מתמזגים לכדי יחידה אחת. השלם הנחוזה נוכח בעוצמה רבה כמצבור של פרגמנטים. התכונה הדומיננטית המשותפת לחומרים אלה היא האנונימיות. ברגע שחומרי הגלם מאוחדים ונצבעים בצבע זהה, קשה לזהותם. לאחר שנרקמת זהות חדשה מתחילה לינון בתהליך של ארגון ובנייה מחדש, עד שהעבודה מגיעה לנקודת איזון.

כתוצאה ממהלכים אלו, הצבעים והחומרים השונים יוצרים התרחשות חופשית, כמעין איסדר ממושטר שלא איבד את חירותו. באופן זה יצירתה של לינון נעה בין קצוות: הכאוטי והמאוזן, המסודר והמפוזר, התנועתית והקפוא. על משטח הבד נוצרת התרחשות משוחררת ועם זאת מדויקת, החותרת לגעת באמת אישית כלשהי. שפת הציור של האמנית נעה על הציר הבוחן את הגבול שבין המזוהה לבין המופשט, באופן שמוחיר לצופה מקום חופשי לחיפוש משמעות.

לינון ניחנה ביכולת משוכללת לתרגם חוויות בצבע, בצורה ובחומר. תשוקתה לבטא את מגוון האפשרויות של הצבע והחומר באה לידי ביטוי בדרך עבודה ספונטנית ומחושבת גם יחד, ובמגוון של יחסי גומלין בין צבעים וחומרים. מלאכת היצירה של האמנית מתאפיינת במתח מתמיד בין גילוי וכיסוי, בין הקונקרטי והמוכר לבין החבוי והמפתיע.

עבודותיה של לינון עוסקות בגבול שבין מציאות לבדיה ודורשות התבוננות מעמיקה. דברים רבים נשארים לא פתורים מבחינת הנושא והבנת מכלול העבודה, ולכן האמנית מציינת שלצופה יש תפקיד חשוב בהתמודדות עם הבנת עבודותיה. הנוף, לדוגמה, תמיד דמיוני ובדרך כלל אפשר לזהות בו לא יותר מאשר קו אופק. לעיתים הצופה כלל אינו יכול להבחין בנוף האמורפי שדמיינה ונדרש למעורבות אקטיבית במהלך התבוננותו. לדברי מרטין

במבט ראשון נגלה כאוס של צבעים וחומרים, המכסים את פני הציורים. סימפוניה של צבעים, תצורות, קולות, צלילים ורגשות נפרשת על הבדים ומציבה אתגר למתבונן. כל אלו נגלים במגוון רחב ועשיר של עבודות, המייצגות את יצירתה של האמנית נעמי לינון במשך כעשור. בתערוכה זו כלולות ארבע סדרות עיקריות, הנבדלות זו מזו בנושא הרגשי שבו הן עוסקות ובצבע המאפיין אותן. כל סדרה מאופיינת בעושר צבעוני רב, המכיל גוונים ותתיגוונים רבים, ושילובם יוצר תוצאה מפתיעה ומורכבת. התפתחות הסדרות מסמלת את התפתחותה של לינון כאמנית החוקרת את זהותה האישית. מכלול יצירתה מייצג מסע מעמיק של התבוננות פנימית. שפתה האישית בולטת במקוריותה, בקולה העצמאי והייחודי, הטומן בחובו יופי ודיוק שנוצרו בתהליך מדוקדק ומחושב.

לינון עובדת בצבע אקרילי על קנבס בטכניקה מעורבת. ציוריה הרבישכבתיים חושפים ומסתירים גם יחד ומתאפיינים במרקם עשיר. עבודותיה נעות על הגבול שבין ציורים דו־ממדיים לעבודות תבליט תלת־ממדיות. בולט בהן כמוטיב חוזר השימוש באובייקטים שהיא מלקטת באופן אקראי מסיביבתה הקרובה והטבע – כמו אספסת, חצץ, זרעים, שברי צדפים, חול ואבנים קטנות. היא משלבת פסולת שנמצאת מחוץ לגלריה, כגון שברי זכוכית ואובייקטים חלודים, וכן שאריות של חומרים מהסטודיו – כמו קילופים של צבע אקרילי או שאריות אפוקסי.

הבחירה של לינון באובייקטים ובחומרים השונים נעשית באופן אינטואיטיבי. כנקודת מוצא היא מעדיפה להשתמש באובייקט המקורי, מבלי לשנות את פניו אלא להותיר אותו בצורתו הטבעית כפי שנמצא. בדרך כלל תהליך היצירה אינו נקבע מראש אלא מתבצע באופן אימפולסיבי וספונטני. תחילה האמנית מניחה את החומרים באופן שרירותי על הבד, אך לאחר מכן היא מאחדת בין המרכיבים

זר מזהב | 2018 | Ø 25 | Gilded Wreath

>> ללא כותרת | 2014 | 60x60 | Untitled

זר מפורק | 2016 | 6 לוחות | 20x20 כ"א

בובר "היצירה האמנותית נכספת להשלמתה בנפש המתבונן", והמפגש בין יצירת האמנות לבין המתבונן "אינו מפגש פאסיבי אלא אקטיבי, שבו המתבונן מתחייב להשלים את משפטה הקטוע של היצירה, לענות לשאלתה, להתייחס, להתייבב במעמד של הדו־שיח".¹

נראה שדברים אלו משקפים היטב את העמדה הדיאלוגית והפעילה הנדרשת מן הצופה כאשר הוא ניצב מול עבודותיה של לינן. המרחבים הגדולים של העבודות שואבים את מבטו של הצופה פנימה ומזמינים אותו להיכנס לתוכם ולחוש אותם. החוט המקשר בין כל הסדרות המוצגות בתערוכה קשור למרכיב התענוע, שכן הדברים אינם תמיד כפי שהם נראים על פניהם. לינן מעוררת בקרב הצופים תחושה של ספק כי מה שגלוי ונראה אינו תמיד כך באמת, ברוח דבריו של הפילוסוף מרטין היידגר: "מעשה האמנות מגיד לנו עוד משהו, חוץ ממה שהדברגרידא הוא".²

זינוך ודיוק: סדרת הזרים / הסדרה הלבנה, 2012-2009

סדרות אלו מייצגות את התמקדותה של האמנית בחומר ואת רצונה ליצור ללא צבע. העבודות טקטיליות מאוד ומתאפיינות במגע בולט עם החומר. שתי הסדרות כוללות עבודות שקטות באופן יחסי, המכסות על סערה פנימית (המתבטאת,

כמו שנראה בהמשך, בסדרות אחרות המוצגות בתערוכה). דבריה של לינן משקפים את רוחן של סדרות אלו: "אני בוחנת ביצירותיי את המאזן בין החלקים שמגדירים אותי – אימפולסיביות וארגון, יופי וכיעור. עבורי היצירות מבטאות כיסוי של אמת וביטוי למתח בין הפנים והחוץ. אני צועקת בצעקה חרישית את הפער בין החזות החיצונית שלי לבין החוויה הנפשית הפנימית. זוהי חוויה של מורכבות נפשית הנבנית מתוך הצורך להתפשר כדי להשתלב, אל מול הרצון לא לוותר ולהביא את האמת העירומה, וההבנה שאוכל לבטא את הכאוס הפנימי רק כשהוא מצופה ומעובד".

לינן מציינת שהיא נמשכה לעסוק בזרים כיוון שהם על־זמניים בחשיבותם הסמלית בתרבות ובעיקר משום שמשמעותם נתונה לפרשנות הצופה. הזרים עשויים חומרים שונים שהאמנית ליקטה והדביקה בחלק מהמקרים על מצע של עיסת נייר או צבע אקרילי. תהליך העבודה נע בין שימוש כאוטי בחומרים לבין הקפדה על יצירת דימוי מוגדר בעל משמעות אסתטית ידועה. סדרת הזרים מעלה על הדעת את ציורי הקיר (פרסקאות) של אמנות יוון העתיקה ורומא. זר עלי הדפנה³ הוא סמל של ניצחון ותהילה מן העת העתיקה ועד ימינו. מתבונן בן־זמננו יכול לפרש את הדימוי הנגלה לעיניו כביטוי לאבלות, זכרון, ניצחון, אושר ותקווה לעתיד. בזר מפורק אפשר אולי לראות רמז, כשלב מעבר, להתפרצות הרגשית שעתידיה להגיע בסדרת הלבנה.

1 מרדכי מרטין בובר, פני אדם – בחינות באנתרופולוגיה פילוסופית (ירושלים: מוסד ביאליק, 1962), עמ' 392.

2 מרטין היידגר, מקורו של מעשה האמנות, תרגום: אדם טננבאום, (בני ברק: הקיבוץ המאוחד, 2017).

3 עלי הדפנה הם עליו של הצמח ער אציל – צמח ירוק עד רב־שנתי הגדל כעץ או כשיח. מקור השם בתלמוד. עליו המיובשים משמשים כתבלין. מקור השם "דפנה" הוא מיוונית. האל אפולו התאהב בדפנה הנימפה ורדף אחריה, אך היא לא חשקה בו וביקשה מאביה, אל הנהר פניוס, שיהפכה לער אציל. כזכר לאהבתו הנכזבת ענד אפולו לראשו זר מענפיו של צמח זה.

ההתפרצות הרגשית: סדרת הלבנה / הסדרה האדומה־שחורה, 2011-2015

המעבר מהסדרה הלבנה לסדרה האדומה מסמל פריצת גבולות, מתן דרור לרגשות, צורך לוותר על ה"אגו" ולחשוף את ה"איד". השתנות העבודות משקפת את המעבר מן העיסוק במרקם ובצבע לביטוי של תהליכים פנימיים ומרידה במוסכמות.

סדרת הלבנה נדמית להר געש מתפרץ. הצבעוניות גועשת, נטולת פחד ומורכבת מגוונים אדומים חזקים, מצויפים ובוהקים. נוכחותם של מוקדי צבע מאוזנים, בהירים וכהים גם יחד, מונעת מן הצופה חוויית הצפה ומספקת נקודות אחיזה. דומה כי זהו כאוס שאפשר להכיל אותו. העבודות משדרות עוצמה וכוה, ובמקביל מעידות על כנות חשופה. המנעד הצבעוני הופך בסדרה זו לאינטנסיבי יותר. העבודות דרמטיות, גועשות ומפתיעות בעוצמתן. לינן מאמינה בכוחו של הצבע וביכולתו להעביר את עוצמת הרגע. כתמי הצבע, הנמצאים על סקלת האדומים החמים, מתמזגים זה בזה עם הרבה גוני ביניים, שבאמצעותם מורגשת האווירה הסוערת. הלבנה מתהווה, משתנה מול עינינו, מבלי שאפשר ללכוד אותה על הבד באופן מוחלט. הציורים מלאים באנרגיה מתפרצת, ברגשות וביצרים, הבאים לידי ביטוי בצבע העוצמתי המכסה על החומרים השונים שנגלים תחתיו. מן העבודות עולה תחושה של תנועה מסיבית עזה הנמצאת על סף של רגע קריטי – רגע ההתפרצות.

הצבע האדום הוא בעל סמליות כפולה, שכן הוא מסמל את החיים ואת המוות גם יחד. לינן חושפת כאן את תשוקתה הגדולה לציור, המובעת בצבע אדום מלא החיוניות, המשתלט כמעט על כל הפורמט.

ההתמודדות עם הלא מוכר: סדרת ציורים צבעוניים, 2014-2016

תהליך העבודה הכאוטי והמלכלך עבר בסדרה זו תהליך של איזון, שבא לידי ביטוי בוויסות של הצבעים מתוך מחשבה על איזון ודיוק. מהמקום הנוח והשלו של הצבעוניות המונוכרומטית, דרך הצבעוניות

הגועשת המתאפיינת בגוונים אדומים, לינן עברה בסדרה זו להתמודדות עם צבעוניות לא נוחה עבורה ולהתעמתות עם עצמה. היא בחרה לאתגר את יצירתה ולהשתמש כאן בצבעים מתקתקים, בשאיפה לוותר על המוכר ועל הנוח ולהתמודד עם צבעים שלא היו חלק מעולמה עד אותו זמן.

במבט ראשון הציורים בסדרה זו נראים אבסטרקטיים, זורמים וחופשיים במהותם. הם החלו להיווצר בדרך כלל ממקום לא ידוע, ותוך כדי עבודה התגבשו לכדי מבנה צבעוני מאוזן ומדויק של כתמים משלימים. זהו תהליך שהוביל בהדרגה ליצירתו של שלם אחד מגובש.

לינן מספרת כי מבחינתה היופי שנגלה לצופה הוא סוג של תענוע, שיש בו רובד נסתר וגלוי: "זהו סיפור כיסוי. אם ניתן לראות בסדרה הלבנה 'אגו' ובסדרה האדומה 'איד', הסדרה הזאת נתפסת כ'סופר אגו', כלומר מה שנראה כלפי חוץ, מה שהיינו רוצים שיחשבו עלינו. אבל מבחינתי סדרה זו מסתירה את האמת הפנימית שלי".

פריצת הגבולות: הסדרה השחורה־המזוהבת, 2018-2021

המעבר בין הסדרה הצבעונית לבין הסדרה הנוכחית מאופיין בויתור על הצבע ובחזרה אל הטונליות השחורה והכהה האהובה על האמנית – שם היא מרגישה במקום בטוח. הוויתור על הצבע מאפשר לה לשוב ולעסוק בחומר.

העבודות בסדרה זו גדולות ממדים ודורשות תהליך של התבוננות זהירה. הן מייצגות את השלב האחרון במעבר מעבודה מדויקת להפשטה גולמית, גסה יותר בחומריותה ומוקפדת יותר מבחינת הצבע והקומפוזיציה. העבודות, הכוללות מרכיבים רבים, הופכות כאן לחופשיות ופרועות יותר. יש בהן משהו כאוטי יותר, לא מעובד, והן מכילות כתמי צבע גסים וראשוניים יותר. בסדרה זו לינן מפיחה חיים חדשים בכל ציור, ונדמה כי הקומפוזיציות המאפיינות אותן נמצאות בתנועה מתמדת ומכילות אורות מרצדים. בתוך משטח שחור אפל משובצים כתמים בהירים זהובים, הנדמים לקוסמוס רחב, זרוע כוכבים

מנצנים, שעשויים לייצג את מרחבי הבריאה. העבודות מסמלות פריצת גבולות עצמיים של האמנית, כמהלך שנעשה באופן מודע מתוך הבנה עצמית מעמיקה יותר. הדבר מבטא את תהליך ההבשלה שהיא חוותה בעשור האחרון ואת הוויתור על השאיפה לדיוק ולשליטה בחומריות. שלב זה מציין את העדפתה שלא להיכנס עוד לעובי הקורה של כל פרט ופרט, אלא לאפשר ביטוי פרוץ וחופשי יותר, גם אם הוא עדיין מחושב במידה מסוימת. פריצת הגבולות הזו נדמית בעיני לינון כמו אוויר לנשימה. על השאלה אם ברצונה להגיע בהמשך לדרגות נוספות של חופש היא עונה כי השלב הבא של התפתחות היצירות תהיה שימוש בצבעוניות מצומצמת. לדבריה, עבודות המונכרום יאלצו אותה להיות מדויקת יותר מבחינת השימוש בכמות ובמיקום של החומר כדי ליצור את עוצמת הביטוי הנדרשת.

עבודותיו של האמן הגרמני אנסלם קיפר משמשות מקור השראה עבור לינון מבחינת גודלן, מנעד החומרים, הצבעוניות, התוכן, הקומפוזיציה והמסר שהן מעבירות. בדומה ללינון, קיפר עושה שימוש בחומרים באופן בלתי רגיל וחדשני. הוא מתנסה בחומרים שונים באופן אניגמטי ורבימשמעי – למשל באבק, אפר, קש, זכוכית, חומר, חול, זרעים, פרחים, עופרת, שיחיקוצים, הריסות, אדמת טרקוטה, בדים ועוד – ורואה בחומריות הפיזית נקודת מוצא למשמעות העבודה.⁴

לינון חשה זיקה לעבודותיו של קיפר ולחוויה שהן מעוררות בעקבות הקומפוזיציות המדויקות שלהן, החומריות, כמות הצבע, אופני מריחת הצבע והתנועתיות. כל אלו מייצגים "סערה מאופקת",

בדומה למאפייני "הכאוס המאוזן" המצויים ביצירתה. כדי להכיל את הכאוס קיפר יוצר נקודות מגוז בעבודותיו. לעומת זאת לינון מייצרת איזון באמצעות שימוש בשלושה מוקדי צבע שיוצרים עוגנים, מעין נקודות אחיזה. אף כי עבודותיה אינן סימטריות, בכל זאת כאמור קיימים בהן מאפיינים של איזון.

בדומה לעבודותיה של לינון, גם עבודותיו של קיפר אינן מבקשות להציג את המציאות אלא לבטא טרנספורמציה. הן מציעות אלגוריות ומטפורות רב-משמעיות, פתוחות לפרשנות הצופה, בהתאם לידע שלו ולחוויות חייו. יצירתו מצויה בתנועה מתמדת, ומתוך אפלת העבודות קורן אור פנימי המסמן לצופה מסע אסתטי ורגשי גם יחד, המאפשר לו לברוא עולם יש מאין.⁵

לינון מציינת כי העבודה האחרונה שנוצרה, זר מזהב, מציינת את פתיחתה של סדרה חדשה. עבודה זו היא למעשה ציור ללא שימוש בקנבס – זר עשוי שאריות אוכל מהמטבח הביתי ומצופה בזהב. התוצר המתקבל נראה כתכשיט יקר ערך. העבודה המרהיבה למראית עין מסתירה בתוכה חומרי מזון שאינם ניתנים לעיכול והופכים לפסולת, לדבר דחוי. חומרי הגלם הלא סטנדרטיים, שנאספו בזמן הבישול, כוללים שאריות של פלפלים קלויים, ענפי תימין, גרעיני דובדבנים ועוד. בדומה לציורים המכילים חומרים גולמיים, כך גם האובייקט המזוהב מבטא תעתוע אשלייתי, שבו הפסולת הופכת למעין תחרה המתאפיינת במרקם חומרי עשיר. בעבודה אחרונה זו לינון בודקת את הגבולות בין פיסול לציור, בין המופשט למזוהב, ושואפת להגיע מתוך פירוק הקיים להגדרה מחודשת ולמשמעות סימבולית חדשה.

4 מרדכי עומר, אנסלם קיפר – שבירת הכלים, קטלוג תערוכה (תל אביב: מוזיאון תל אביב לאמנות, 2011), עמ' 33.

5 שם, עמ' 38.

Untitled | 120x70 | 2010 | ללא כותרת

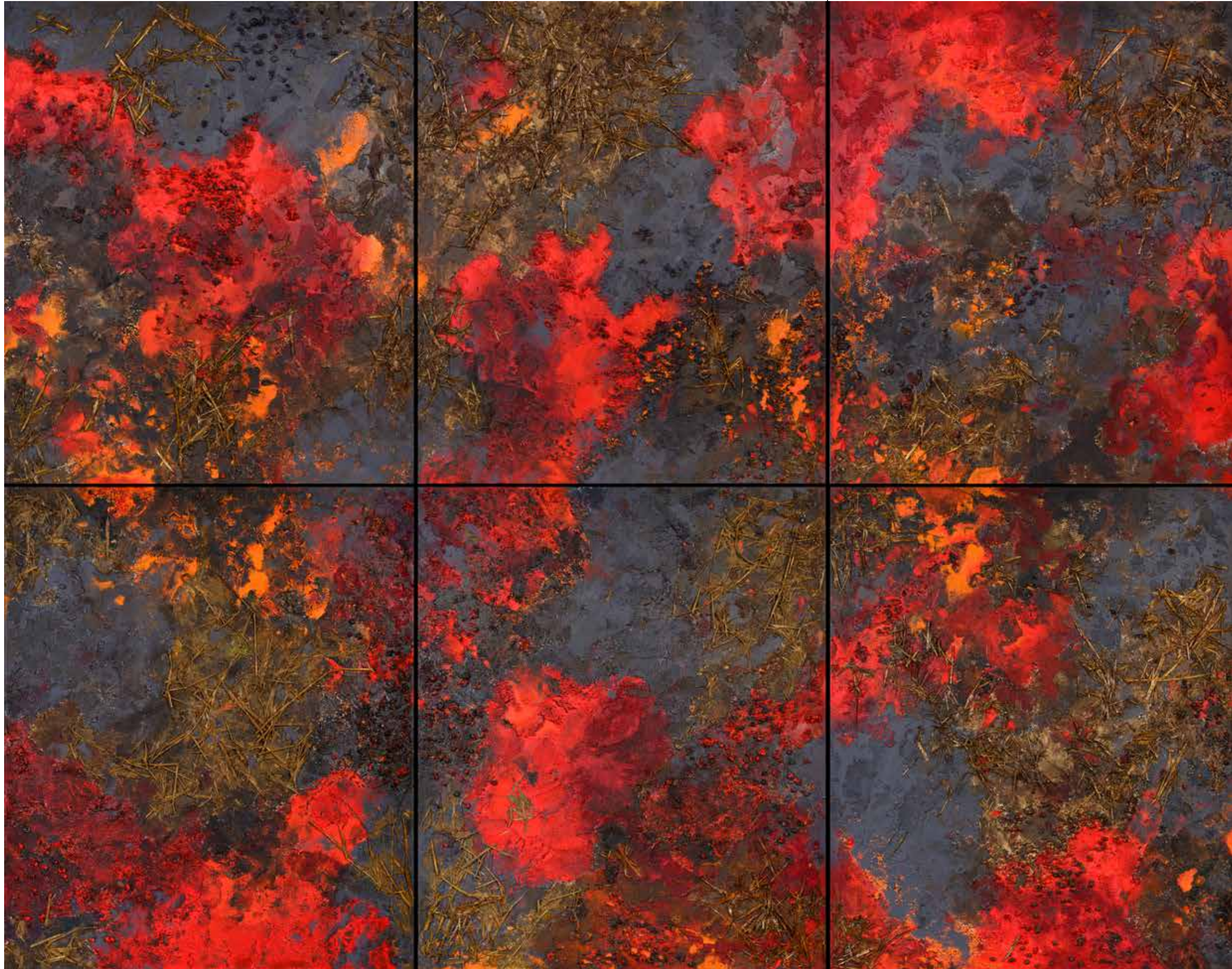
Untitled | 100x50 | 2010 | ללא כותרת

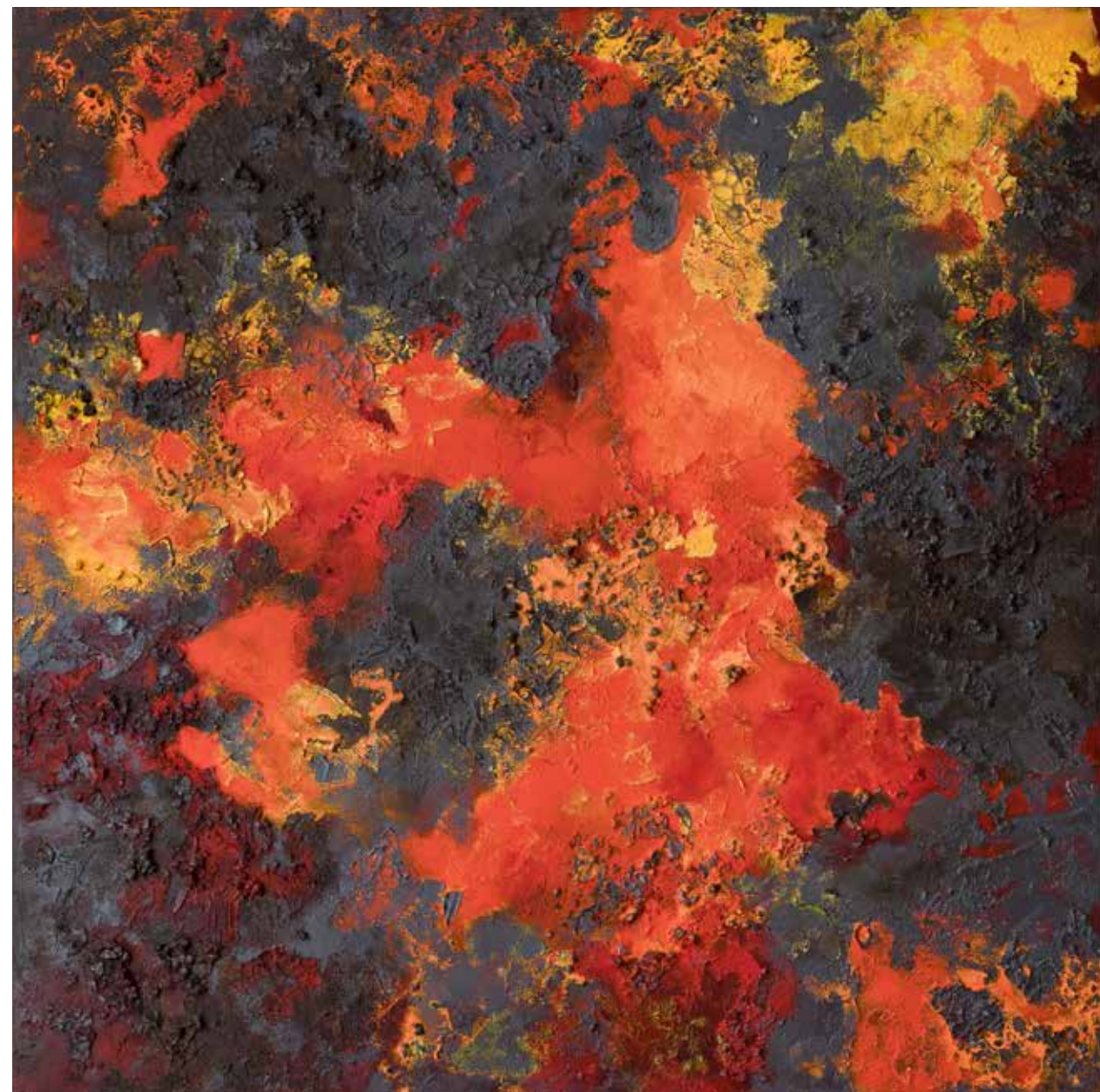
Untitled | 120x60 | 2010 | ללא כותרת

Untitled | 100x120 | 2010 | ללא כותרת

Untitled | 240x300 | 2014 | ללא כותרת

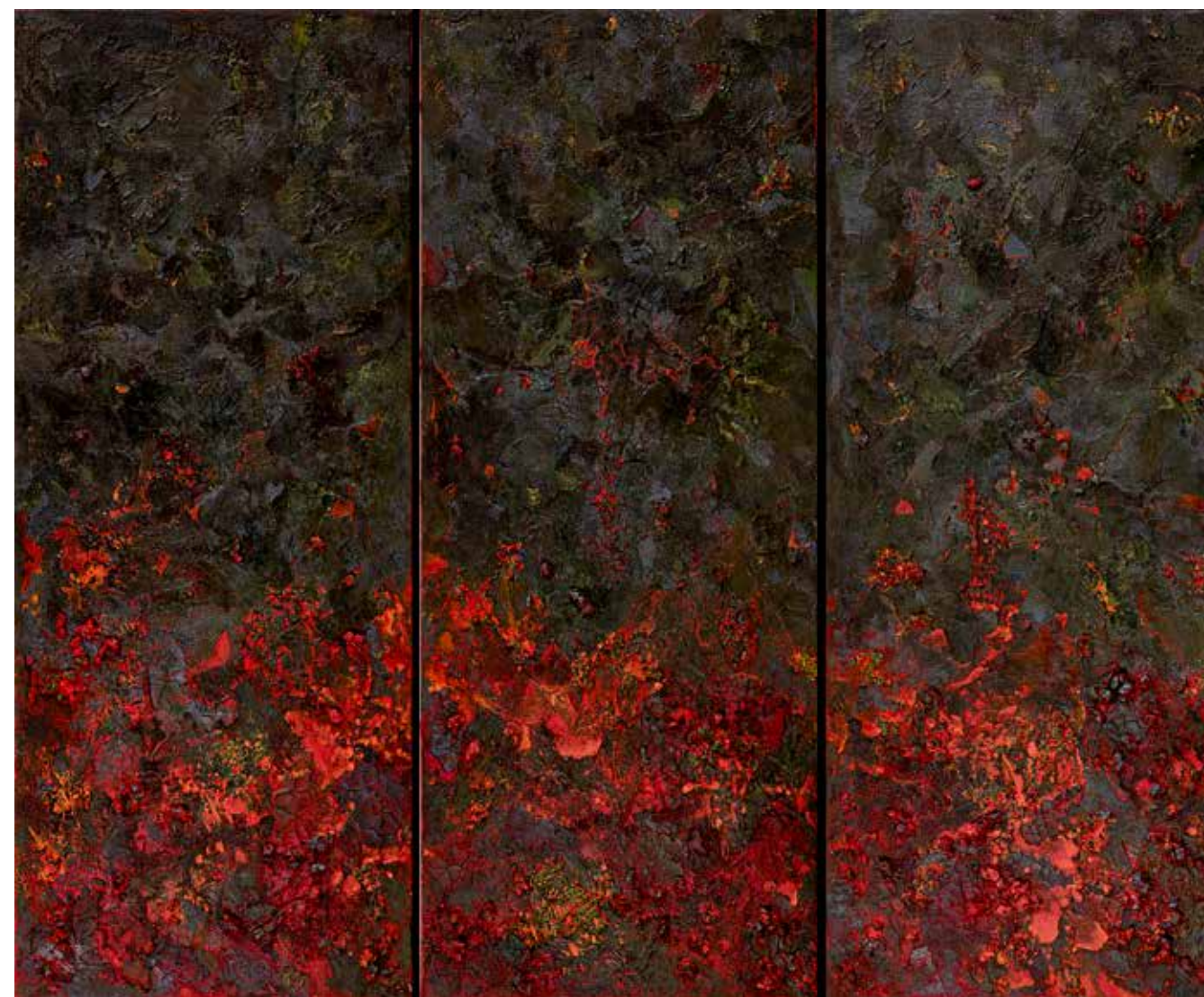
Untitled | 100x100 | 2014 | ללא כותרת

Untitled | Ø 49 | 2017 | ללא כותרת

Untitled | 80x100 | 2014 | ללא כותרת

Untitled | 100x120 | 2015 | ללא כותרת

Untitled | 75x150 | 2016 | ללא כותרת

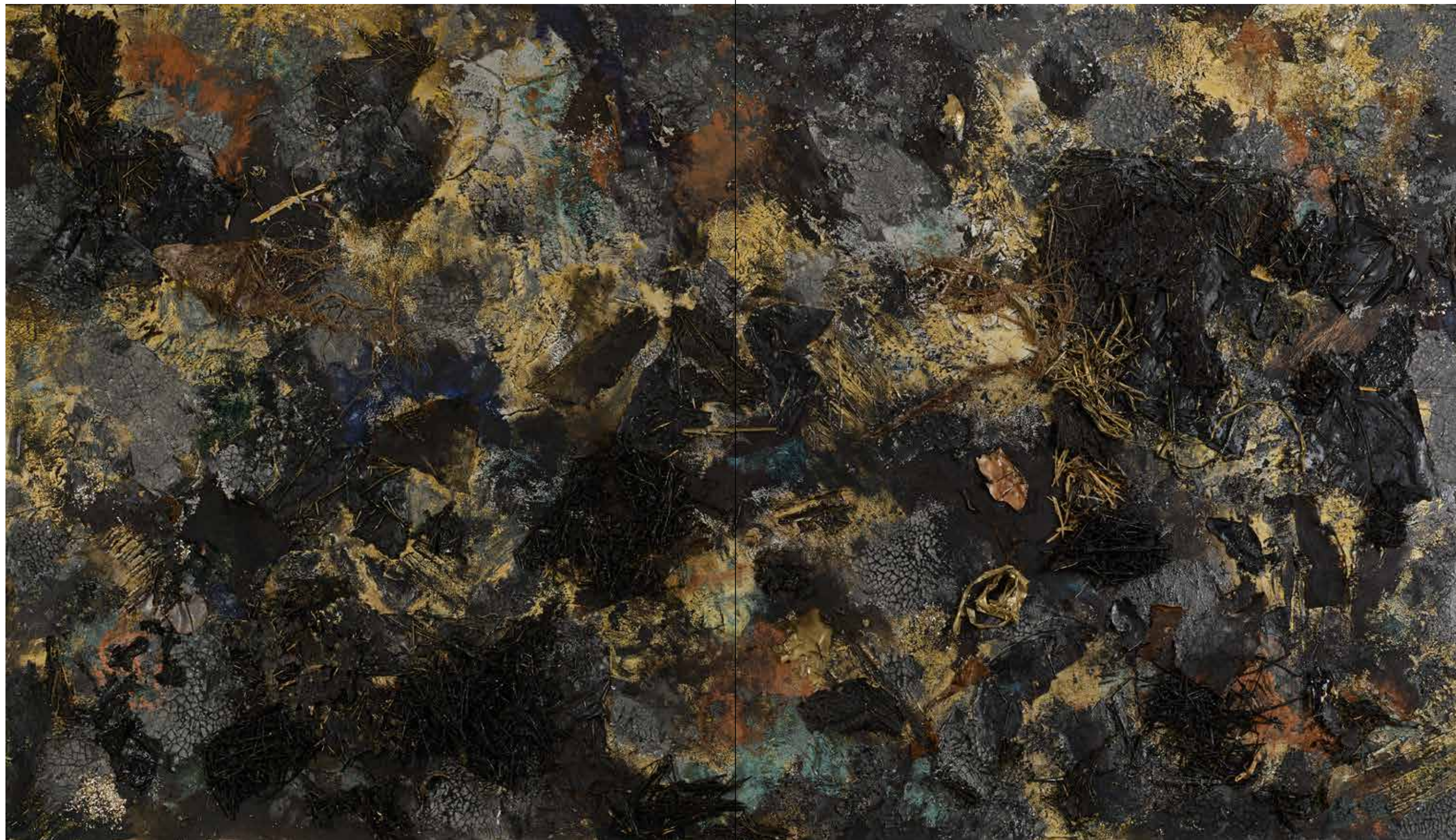
Untitled | 75x150 | 2015 | ללא כותרת

Untitled | 90x160 | 2015 | ללא כותרת

Untitled | 90x160 | 2016 | ללא כותרת

Untitled | 125x220 | 2020 | ללא כותרת

color that covers the various materials visible beneath it. The works evoke a sense of powerful, massive movement that is on the brink of a critical moment – the moment of eruption.

The color red has a dual symbolism, as it symbolizes both life and death. In this series, Linzen reveals her great passion for painting, manifested in a red color that is full of vitality and takes over almost the entire format.

Dealing with the Unfamiliar: A Series of Colorful Canvases, 2014–2016

In this series, the chaotic creative process has undergone stabilization, as evident in its controlled use of colors, with a view to equilibrium and precision. From the comfort and peace of a monochromatic palette, and the tumultuous palette in shades of red, Linzen has moved on in this series to confront herself and grapple with colors that she is uneasy with. Here, she has chosen to challenge her own work, by using saccharine-sweet colors, in an effort to avoid the familiar and comfortable and to tackle with colors that have so far have not been part of her world.

At first glance, the paintings in this series look abstract, flowing, and essentially free. Like Linzen's other paintings, these paintings began spontaneously, and then through time crystallized into a balanced and precise structure of complementary areas of color, in a process that gradually developed into a creation of a single, cohesive whole.

Linzen says that for her, the beauty that is revealed to the viewer is a kind of deception, with a hidden layer and a disclosed one:

It's a cover story: if you regard the White series as

ego, and the Red series as *id*, this series might be perceived as *super ego*. What is visible outwardly is what we would like others to think of us. But for me, this series conceals my inner truth.

Breaking the Boundaries: The Black and Gold Series, 2018–2021

The transition between the color series and the present one is one of relinquishing color and returning to the artist's beloved dark and black tones – where she feels safe. Forgoing color allows her to engage, once again, with the material.

The works in this series are of imposing size, and require a process of attentive observation. They represent the final step in the transition from precise work to raw abstraction: coarser in its materiality, and more meticulous in terms of color and composition. Here the paintings, which include many elements, become freer and wilder. There is something more chaotic, unprocessed, about them. They contain rougher, and more, patches of primal color. In this series, Linzen breathes new life into each painting, and the compositions appear to be in constant flux and to contain flickering lights. Within a dark, black surface are inlaid golden bright patches that resemble a broad cosmos full of twinkling stars, which may represent the expanses of the universe.

The works symbolize a breach of the artist's own boundaries, in a conscious effort to attain a more profound self-understanding. This expresses the process of maturation she has undergone in the past decade, and her relinquishing of the pursuit of accuracy and control of materiality. This stage highlights

a choice not to delve into the nuts and bolts of each and every detail, but to give rein to a wilder and freer expression – even if it is still calculated to some extent.

This breach of boundaries is as essential for Linzen as air to breathe. As to whether she would like to attain still further levels of freedom in future, she answers that the next stage of evolution of her works will be the use of a limited palette. As she puts it, monochrome works will force her to be more precise in the quantity and placement of the material, in her effort to create the required intensity of expression.

For Linzen, the works of the German artist Anselm Kiefer are an inspiration in terms of their size, range of materials, colors, content, composition, and the message they convey. Like Linzen, Kiefer uses materials in an unusual and innovative way. He experiments with various materials – such as dust, ash, clay, sand, lead, rubble, terracotta, flowers, seeds, brambles, straw, glass, fabrics, and more – in an enigmatic and ambiguous fashion, and sees physical materiality as a starting point for the meaning of a work.³

Linzen feels an affinity for Kiefer's works and the experience they evoke thanks to their precise compositions, materiality, amount of color, method of applying paint, and sense of movement. Together, these elements represent a repressed storm similar to the hallmarks of the balanced chaos of her work. To contain the chaos, Kiefer creates vanishing points in his works. Linzen, on the other hand,

produces balance by using three color foci that create anchors, like grappling hooks. Although her works are not symmetrical, they nonetheless bear the marks of balance.

Like Linzen's paintings, Kiefer's works seek not to present reality, but to express transformation. They offer ambiguous allegories and metaphors that are open to the viewer's interpretation, in line with his or her knowledge and life experiences. His work is in constant motion, and out of the darkness of the works an inner light beams, that signals to viewers both an aesthetic and an emotional journey, and allows them to conjure a world out of nothing.⁴

Linzen notes that her latest work, *Gilded Wreath*, marks the opening of a new series. It is actually a painting without a canvas – a wreath made of leftovers of food from her kitchen, covered in gold. The result looks like a valuable piece of jewelry, but in fact this seemingly spectacular piece harbors foodstuffs that are inedible and discarded refuse. These unconventional raw materials include leftover roasted peppers, sprigs of thyme, cherry seeds, and so forth. Like her paintings that contain raw materials, the gilt object is a misleading deception, whereby refuse becomes a kind of latticework of a rich material texture. In this latest work, Linzen explores the boundaries between sculpture and painting, and between abstract and identifiable, and by disassembling what is there strives to attain a redefinition and a new symbolic meaning.

³ Freda Uziyel, "Will, Feelings, and Intellect: The Three Elements of a Masterpiece," in Mordechai Omer (ed.), *Anselm Kiefer: Shevirat Ha-Kelim (Breaking of the Vessels)*, exh. cat. (Tel Aviv: Tel Aviv Museum of Art, 2011), p. 149.

⁴ *Ibid.*, p. 140.

variety of possibilities of color and material is evident in her method of working that is at once spontaneous and considered, and in a variety of mutual interactions between colors and materials. Her craft features a constant tension between revelation and concealment, between the tangible and familiar, and the hidden and surprising.

Many things remain unresolved in terms of subject matter and understanding of the work as a whole. Consequently, the artist notes, the viewer has an important role in tackling the significance of her works. The landscape, for example, is always imaginary, and often nothing more than a horizon can be made out. Sometimes, the viewer is unable even to perceive the amorphous landscape she has imagined, and must become actively engaged in observation. As Martin Buber once observed, "A work of art longs to be completed in the observer's mind," and the encounter between the work of art and the observer "is not a passive encounter, but an active one, in which the observer undertakes to complete the work's interrupted phrase, to answer its question, to heed, and to present oneself in a state of dialogue."¹

This statement seems to be an apt description of the dialogical and active stance required of the viewer in front of Linzen's works. The large expanses of the works draw the viewer's gaze inward, inviting one to become immersed within and to feel them. What links together all the series featured in the exhibition is the deceptive aspect, as things are not always what they first appear to be. Linzen evokes in viewers a sense of doubt,

because what is apparent and visible is not always as it seems. As the philosopher Martin Heidegger claims in *The Origin of the Work of Art*, works of art are not merely representations of the way things are, but tell us something more.

Accuracy and Distillation: The Wreath Series / The White Series, 2009–2012

This series represents the artist's focus on the materials, and her desire to create without use of color. The works are very tactile, and the chosen materials are the key factor in the painting. The series consists of comparatively quiet works that harbor an internal turmoil (expressed, as we shall see below, in other series on display at the exhibition). Linzen's own description reflects the spirit of this series:

In my works, I examine the balance between the parts that define me – impulsivity and organization, beauty and ugliness. For me, the works express a veiling of truth and the tension between my internal and external self. I am crying out silently about the gulf between my external appearance and the inner mental experience. It is an experience of mental complexity that is constructed from the need to compromise in order to fit in, in the face of the desire not to do so and to deliver the naked truth, and the understanding that I am able to express internal chaos only when it is coated and processed.

Linzen notes that she was drawn to wreaths because they are timeless in their symbolic cultural significance, and mainly because

¹ Martin Buber, *The Image of Man: Studies in Philosophical Anthropology* (Jerusalem: Bialik Institute, 1962), p. 392 (Hebrew).

their meaning is subject to the viewer's interpretation. The wreaths are made of various materials that the artist has collected and pasted – in some cases, on a ground of paper pulp or acrylic paint. The work process ranges from a random to precise use of materials, to create a defined image of aesthetic significance. The series of wreaths recalls the frescoes of ancient Greek and Roman art. A laurel wreath has been a symbol of victory and glory from ancient times to the present day.² Contemporary viewers can interpret the image that appears before them as a representation of memory, of mourning, or of victory, happiness, or future hope. In *Disassembled Wreath* one might perhaps see a hint – or an intermediate stage – of the impending emotional outburst in the Red–Black Lava series.

Disassembled Wreath | 2016 | six panels | 20x20 each

Emotional Outburst: The Red–Black Lava Series, 2011–2015

The shift from the White series to the Red series symbolizes the breaking of boundaries, giving free rein to emotions and to a need to relinquish the *ego* and expose the *id*.

The changes in style of painting reflect the transition from dealing with texture and color to the expression of inner processes and rebel against conventions.

The Lava series is akin to an erupting volcano: the palette is vibrant, fearless, and comprises vivid, engulfing, and bright hues of red. The presence of balanced foci of color – both light and dark – in the paintings prevent the viewer from being overwhelmed, providing focal points to fall back on. The impression one gets is of containable chaos. The works radiate power, strength, and blunt frankness.

The color range in this series is intense. The works are dramatic, turbulent, and surprising in their vibrancy. Linzen believes in the power of color, and its ability to convey the intensity of the moment. The colors on

the warm red spectrum blend together in a profusion of intermediate hues that convey a stormy atmosphere. The lava is formed in constant flux before our eyes, eluding complete capture on the canvas. The paintings are full of erupting energy, emotions, and passions that are reflected in the powerful

² Laurel leaves are the leaves of the laurel plant – an evergreen plant that grows as a tree, or a shrub. Its Hebrew name (*ar atzil*) is from the Talmud. The dried leaves are used in cooking, and are known in Hebrew as *alei daphna* ("Daphne leaves"), after the nymph Daphne in Greek mythology, whom the god Apollo falls in love with and chases. Since she did not desire him, she appealed to her father, the river god Peneus, to turn her into a laurel tree. As a reminder of his unrequited love, Apollo wore a laurel garland on his head.

Untitled | 120x120 | 2009 | ללא כותרת

נעמי לינזן: עולה בתוהו | בית האמנים, כפר סבא | 16 ביולי – 31 ביולי 2021 | אוצרת: גלית סמל | עיצוב והפקת קטלוג: דפנה גרייף | צילום: רן ארדה, דימה ולרשטיין, יובל חי, ציקי אייזנברג, ליאור שניידר | עריכת טקסט: ירון דוד | תרגום לאנגלית: עינת עדי | הדפסה: ע.ר. הדפסות, תל אביב | המידות נתונות בסנטימטרים, רחב × גובה | כל העבודות עשויות באקריליק וטכניקה מעורבת על בד, פרט לעבודה בעמ' 2, העשויה בטכניקה מעורבת על פרספקס | על העטיפה: פרט מתוך ירח כחול, 2020, דיפטיך, 120x180 | © 2021, כל הזכויות שמורות לאמנית

Naomi Linzen: From Chaos | The Artists' House, Kfar Saba | July 16 – July 31, 2021 | Curator: Galit Semel | Graphic Design and Production: Dafna Graif | Photography: Ran Erde, Dima Valershtein, Youval Hai, Tziki Eisenberg, Lior Schneider | Hebrew Editing: Yaron David | English Translation: Einat Adi | Printing: A.R. Printing Ltd. | Dimensions are given in centimeters, height preceding width | All works are acrylic and mixed media on canvas, with the exception of p. 2, mixed media on Perspex | On the cover: Detail from **Blue Moon**, 2020, diptych, 120x180 | Pagination follows the Hebrew order, reading from right to left | © 2021 All rights reserved to the artist

Regimented Disorder

Galit Semel

What is seen at first glance is a riot of colors and materials that cover the surface of the paintings. A symphony of colors, configurations, and emotions that unfolds on the canvases and challenges the viewer. These are featured in a wide and rich panoply of works, representing the creative output of the artist Naomi Linzen over the last decade.

The exhibition consists of four main series, which differ from each other in their emotional theme and distinctive color scheme. Each series boasts a great richness of color, with many hues and sub-hues which are combined in unexpected and complex ways. The development of these series highlights the evolution of Linzen as an artist exploring her personal identity. Overall, her work represents an in-depth journey of introspection. Her personal language stands out in its originality and independent, unique voice, embodying beauty and precision that is born of a meticulous and calculated process.

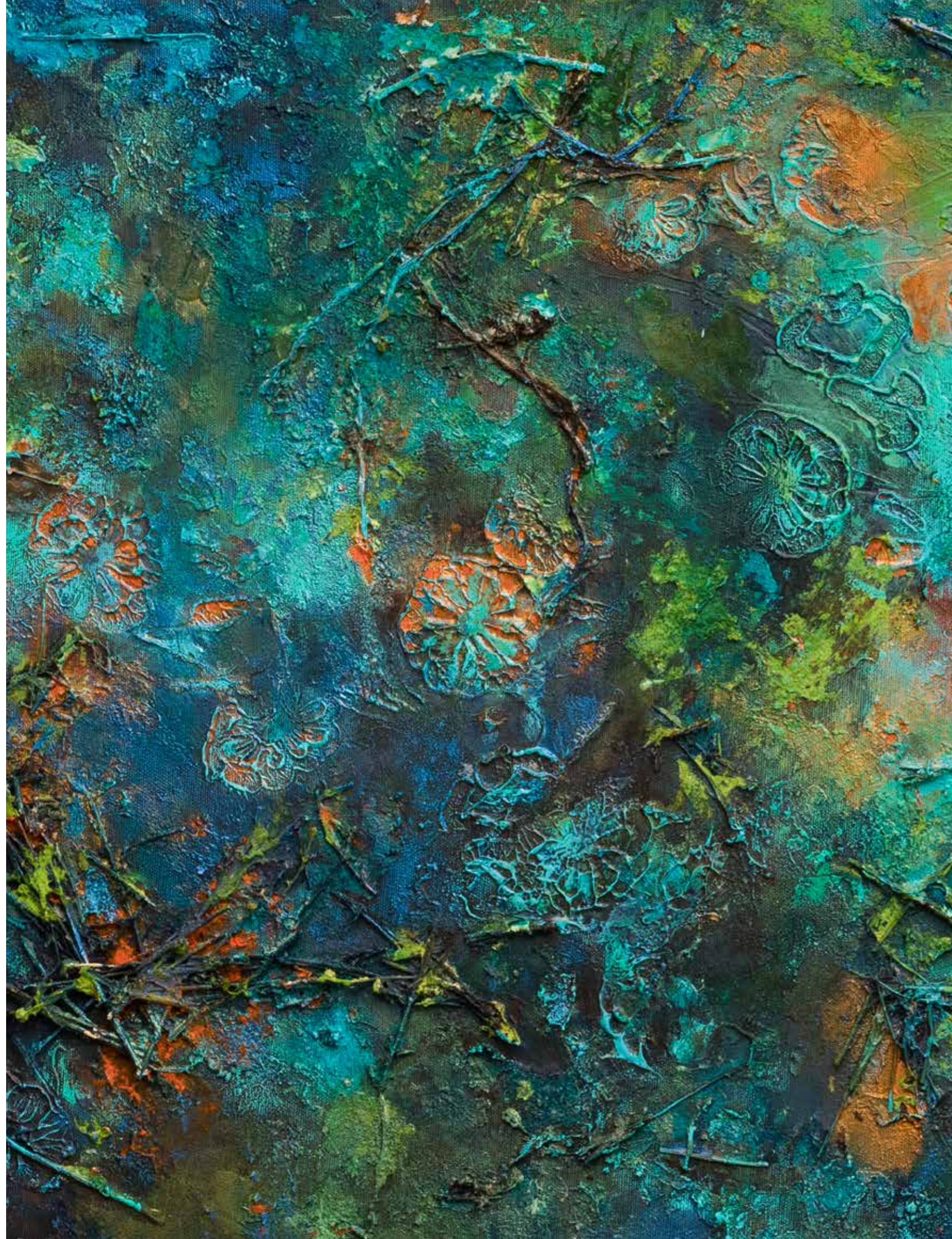
Linzen works in acrylic paint on canvas combined with mixed media. Her multi-layered paintings at once reveal and conceal, and are richly textured. Her works lie on the cusp between two-dimensional paintings and three-dimensional reliefs. A noteworthy recurring element in her paintings is the use of objects that she randomly gathers from her immediate surroundings – such as alfalfa, gravel, sand, and pebbles, combined with items such as broken glass and rusty objects, as well as scrap materials from her studio, like

peels of acrylic paint, or epoxy leftovers.

Linzen's selection of objects and materials is intuitive. To begin with, she prefers to use each object as it is, in its natural state as found, without changing its appearance. Usually the creative process is not predetermined, but impulsive and spontaneous. The artist places the materials randomly on the canvas, and then combines the various elements by covering them with pastes and paints, until the objects and materials are merged into an accretion of fragments that form a single entity. The dominant feature common to these materials is anonymity. Once the raw materials are combined and painted, they are difficult to identify. When a new identity is forged, Linzen begins the process of reorganization and reconstruction, until the work reaches a point of equilibrium.

As a result of the process, a free occurrence – a kind of regimented disorder – is formed. In this way, Linzen's work oscillates between extremes: balanced and chaotic, orderly and disorganized, mobile and static, resulting in a canvas that is unrestricted yet precise, striving to attain a certain personal truth. The subject painted is mostly undefined and explores the boundary between the identifiable and the abstract, between reality and fiction, in a manner that leaves the viewer free to search for meaning.

Linzen has a sophisticated knack of translating experiences into color, shape, and material. Her passion for expressing the

Naomi Linzen: From Chaos

Curator: Galit Semel

Naomi Linzen: From Chaos